

JUDY SULLIVAN (1943-

Judy Sullivan is een Amerikaanse biomedisch ingenieur die voor NASA werkte tijdens de missies Apollo 11, Apollo 10, Apollo 9, Apollo 8 en Gemini 12. Ze was de leidende biomedische ingenieur voor de Apollo 9- en Apollo 11-missies.

Sullivan was de enige vrouw op haar afdeling, en een van de relatief weinige vrouwen die op dat moment in een technische rol voor NASA werkten. Ze was de eerste vrouwelijke ingenieur die door NASA werd ingehuurd voor het testen van ruimtevaartuigen.

Sullivan (toen Shanaberger) ging naar de middelbare school in Alabama, waar ze afstudeerde als afscheidsvrouw. Ze ging naar het Jacksonville State College in Jacksonville, Alabama, waar ze biologie en bijvak scheikunde en wiskunde studeerde, en als tweede afstudeerde in haar klas. Ze koos ervoor om wiskunde en wetenschappen te studeren nadat ze een toespraak had gehoord van de toenmalige Amerikaanse president John F. Kennedy waarin ze meer wetenschappers aanmoedigde om techniek, wetenschappen en wiskunde te studeren. In 2019 zei ze dat ze liever naar de medische school had willen gaan, maar dat ze daar niet het geld voor had.

Na haar afstuderen begon Sullivan haar carrière als wiskunde- en natuurkundeleraar op de middelbare school in Cocoa Beach, Florida. In 1966 solliciteerde ze naar een baan bij NASA en werd aangenomen als lucht- en ruimtevaarttechnoloog en ingenieur.

Sullivan werd niet gerekruteerd door NASA en solliciteerde zelfs niet naar een voltijdbaan, maar solliciteerde eerst naar een vakantiebaan bij NASA. Sullivan werd in 1966 bij NASA aangenomen als de eerste vrouwelijke ingenieur bij Spacecraft Operations. In de jaren zestig bestond 17 procent van het personeel bij NASA uit vrouwen, en de meeste van die vrouwen waren secretaresses.

Ze was hoofdbiomedisch ingenieur voor de Apollo 11-missie en was de enige vrouw die Neil Armstrong hielp in het paklaboratorium voorafgaand aan de lancering van Apollo 11. Sullivan was in de controlekamer voor de lancering van 1969 en hield de biomedische systemen in de gaten; hoewel ze de lancering niet kon zien, zei ze: "Mijn stoel rommelde en je wist dat er iets krachtigs aan de hand was".

Als biomedisch ingenieur was Sullivan verantwoordelijk voor het onderhoud van de medische telemetrieapparatuur die door de astronauten werd gedragen, en voor het monitoren van de telemetrie van die instrumenten voorafgaand aan en tijdens het lanceringsproces. Sullivan controleerde de werking van de medische telemetrie-instrumenten kort nadat ze tijdens het pakproces aan de astronauten waren bevestigd. Later tijdens de vlucht werd de verantwoordelijkheid voor die telemetrie verschoven naar het centrum in Houston.

Sullivan werd destijds in een nieuwsbericht geciteerd en zei: "De astronauten dragen onze sensoren die aan hun lichaam worden bevestigd tijdens grote tests met ruimtevaartuigen en tijdens de vlucht. Deze sensoren monitoren hun hartslag, maken elektrocardiogrammen en bewaken de ademhalingsfrequentie en -diepte. Tijdens het testen van ruimtevaartuigen en live lanceringen bij KSC zitten een arts en ik, als biomedisch ingenieur, aan de consoles en houden de biomedische gegevens in de gaten die uit het ruimtevaartuig komen. De dokter beoordeelt de fysieke conditie van het bemanningslid, en ik de prestaties van het biomedische systeem".

Sullivan merkt op dat zij de enige vrouwenstem op de stemkanalen was, dus als ze een fout maakte, zou iedereen weten wie verantwoordelijk was, terwijl een mannenstem misschien niet wordt herkend.

Sullivan had geen ingenieursdiploma, maar het toenmalige NASA-beleid stond toe dat ze zo werd geclassificeerd als een diploma op basis van haar academische staat van dienst op de universiteit, waar ze afstudeerde in de top 20% van haar klas met een sterke focus op wiskunde.

Sullivan werd gerespecteerd bij NASA vanwege haar werk met het Apollo 11-ruimtevaartuig, maar nam na de voltooiing van de missie afscheid van NASA. Na NASA verhuisde de enige zoon van Sullivan het huis uit en begon ze last te krijgen van het lege-nest-syndroom. Sullivan onderzocht modellenwerk en ontmoette de Philadelphia Casting Company, maar besloot er geen carrière meer van te maken nadat hij één commercial had opgenomen. Ze had een eerste hoofdrol in een film over een soldaat in Vietnam die het dagboek van een dokter vindt.

Na Apollo 11 verhuisde Sullivan met haar man Marshall Sullivan naar Ithaca, New York en gaf les op de middelbare school terwijl haar man naar de Cornell University ging. Het echtpaar verhuisde later hun gezin naar Pennsylvania, waar ze werkte als lerares en voedseltechnoloog voor Kraft. Tegenwoordig is Sullivan trots op haar prestaties bij NASA en blijft ze jonge vrouwen aanmoedigen om de wetenschap, wiskunde en techniek in te gaan.

Op 19 juli 2019 riep Our Daily Planet Sullivan uit tot "Held van de Week" vanwege haar rol bij NASA en vanwege haar aanmoediging van jonge vrouwen om een carrière in technologie en wetenschap na te streven.

Terwijl hij in opleiding was voor NASA in St. Louis, Missouri, ontmoette Sullivan (toen Shanaberger) Marshall Sullivan, en de twee begonnen te daten. Hij werd later overgebracht naar Florida, en ze trouwden. Na de Apollo 11-missie volgde hij een MBA aan de Cornell University in Ithaca, New York, en zij hervatte het lesgeven. Ze verhuisden later naar de Lower Macungie Township in de Lehigh Valley-regio in het oosten van Pennsylvania, waar ze een gezin stichtten.